

(...)

Maruzsán Miklós rendőrfőnök már naponta járt ki a falu határába az erdei ösvényhez ebédidőben. Bosszantotta, hogy jön valaki, akinek a levegőben lehet érezni a közeledtét, és egyszerűen úgy hívják, A Táltos minden szégyellni valóan rossz hangzású bunyevác vezetéknév nélkül. A Táltos a fővárosi kórházból kiszabaduló fecskendőkkel, szikékkal és emberi vérrel teli vödrökkel felfegyverkezett újpestis-fertőzöttek elől menekülve indult el a megállt folyó mentén. Éppen égnek emelt kézzel és feltartott középsőujjal várta a kivégzését, amikor a sortüzet vezénylő tiszt kicseréltette az összes szolgálati fegyvert géppisztolyokra és az ő kezébe is nyomott egyet. A Táltos türelmetlenül nézett a vezénylő tisztre, ahogy az beállította őt a sorfalba. A pestisroham először a véres vödröket borította a tüzelő katonákra, majd a fertőzött szűrőeszközökkel estek nekik. A harc utolsó perceiben a vezénylő tiszt a földre került, és vérző bokájával hátrálva kattogtatta az üres fegyverét egy kórházi hálóingos nő felé, aki ujjával benyúlt lába közé, letérdelt a vezénylő tiszthez, és erőből belenyomta a kezét sérült bokájába. A katonák sértetlenül, de fecskendőkkel teletűzdelve és összevagdossa tápázkodtak föl. Egyedül A Táltos maradt talpon. Végigsétált a földön ülő katonák között, és szó nélkül egyesével fejbe lőtte őket. A vezénylő tiszt, aki percekkel korábban még a háborús bűneit sorolta, most felállt, tisztelgett és tágra nyitott szemekkel várta a lövést. Maruzsán egy fa árnyékában ülve rágott egy egész pritaminpaprikát aznap, amikor végre meglátta a megviselt, borostás arcú alakot közeledni az erdő fáradtan kókadó lombjai közül, aki cafatokra szaggatott ruhában, véresen és megviselten, de körül köre ugrálva jött lefelé. A Táltos három gesztenyebarna hajú tizenhat éves forma lánnyal érkezett Szentantalba, mindegyik legalább nyolc hónapos terhes. Rajtuk semmi nem látszott a hosszú út viszontagságaiból. Enyhén ki voltak pirulva a sétától, és kellemes kislányos izzadságszagot árasztottak, de vidámak és egészségesek voltak. Maruzsán rosszindulattal bámulta az ugrándoató alakot, amíg az megállt előtte, majd lenyelte a paprikát és így szólt:

– Anyád kecske baszta?

A kérdést egy pillanatnyi kényelmetlen csend követte, majd Maruzsán folytatta.

– Mi a neve?

– A Táltos – mondta nyugodt hangon az idegen, de Maruzsán egyre bosszúsabb lett.

– Ez áll az okmányain is?

– Ez – mondta. Maruzsán kinyújtotta a kezét, és intett vele. A Táltos végignézett a rendőrfőnök egyenruháján, és kotorászni kezdett a zsebében. Átadott egy megsárgult papírt, Maruzsán kihajtotta, és belenézett.

– Azt mondja: vezetéknév „A” – Itt Maruzsán felnézett egy pillanatra – keresztnév „Táltos”. Ez

valami vicc?

A Táltos nem mozdult.

– Az apját hogy hívták? A Béla?

– Nem – mondta – A Kapitánynak.

– Na menjen a бүдös picsába – válaszolt Maruzsán, és odanyomta a papírt A Táltos kezébe.

– Mit akar itt? – Kérdezte, de eddigre a három lány is odaért. Maruzsán elszégyellte magát, amiért ilyen szép lányok társaságában így beszélt, és végig nézve rajtuk belátta, hogy pontosan tudja, miért jöttek. Maruzsán egy földszinti lakást választott A Táltosnak és a három kismamának. A gondviselést Stankó Mirjam, egy bunyevác bábára bízta, aki évekkel ezelőtt megállította a várost kísértő gyermekhalálozásokat, és a műút megépítése óta az összes csecsemőt a világra segítette. Mirjam először azt hitte, a jövevények szerénységből nem mernek külön szobát kérni, amíg nem látta, hogy a lányok milyen hajthatatlanok a kérdésben. Végül a közös szobába beleegyezett, de négy egyszemélyes ágyat hozatott, amit a szoba négy sarkába rakatott le.

Stankó Mirjam minden reggel megjelent, hogy megvizsgálja a lányokat, de a fővárosból vezető út, amibe annyian behaltak vagy beleőrültek, még csak nyomot se hagyott három terhes kismamán. Eleinte rossz szemmel nézte, hogy a négy egyszemélyes ágy már az első éjszaka után a szoba közepén van összetolva, és párás, tömény, komlóillatú izzadságszagban találja meg a kipirult arcú lányokat és A Táltost, ahogy borogatást tesz a felduzzadt lábacskaikra, és kis kancsókból keveri nekik a rozmaringos vizet, de a három kismama olyan bájosan, kedvesen és hálásan vetette alá magát a bába vizsgálatainak, és olyan egészségesek voltak, hogy még ezt is megbocsátotta nekik. A Táltos életében talán először biztonságban érezte magát, és csak a langyos kútvíz zavarta kissé, amire a helyiek vállvonogatva mondogatták, hogy megszokták. Maruzsán a főtéren pipázott Mihály atyával, és őszinte ijedtséggel kérdezgette tőle, hogyan gyűlölhetsz ennyire szívből A Táltost, és hogyan szerethetsz ennyire a három gesztenyebarna hajú lányt, amikor három éles sikítás ütötte meg a fülüket. Stankó Mirjam haja az első levezetett szülése óta mindig copfba volt kötve, hogy ennyi időt se kelljen vesztegetni, ha a szükség úgy hozza, de arra még ő sem készülhetett föl, hogy három egyenként is veszélyes szülés pontosan egyszerre induljon be. A bába hetvenkét órán keresztül szaladt föl-alá a kismamák ágyai között, akik végig élet és halál között táncoltak. Mirjam, mint egy mutatványos, aki egyszerre három labdát tart a levegőben imádkozta őket vissza óránként a túlvilágról gyógynövényes, ráolvasásos, kámforos praktikáival. A Táltos az utolsó órákig megőrizte nyugalmát, de aztán erőt vett rajta a kétségbe esés. Harmadik nap hajnalban Maruzsán rendőrfőnök és Nikola Mihály atya egy üveg pálinkával mellételepedtek a lakás előtti ablak alatt. A Táltos nagyokat húzott az üvegből, és a pap vállára borulva keservesen sírt.

Ekkor a hosszú harc után felhangzott az első gögicselés. A Táltos letörölte a könnyeit, és az ablakon keresztül bemászott a lakásba ledöntve a kancsókat, poharakat és orvosi műszereket. Először a három makkegészséges piros arcú anyukát látta meg, akik ahogy kezdtek, egyszerre is fejezték be a vajúást. Aztán a két síró csecsemőt, akik bepólyálva heverték anyjuk mellett, és a harmadik lányból vezető köldökzsinórt a földön mozdulatlanul fekvő bába felé. A Táltos lehajolt, és felfordította Stankó Mirjamot, aki még utoljára ránézett egyik kezében a késre, másikkal egy megszeppent mélykék szemű csecsemőre, majd kiszállt belőle az élet. A Táltos fölemelte a gyereket, és elvágta a köldökzsinórt. A falu asszonyai, akik a másik szobából, vagy éppen az ablakokból lógva figyelték az eseményeket, könnyekre fakadtak örömben, ahogy később is szívesen elnézték a fiatal asszonyokat, akik énekelve ringatják kisbabáikat a főúton, és nem törődtek a földön heverő bábával, mert nem tudták, hogy A Táltos három fia után minden csecsemő halva születik Szentantalban. Maruzsán Miklós a szülés után egyből a bizonyítékraktárnak berendezett emeleti lakásához ment. Céltalanul pakolászni kezdett a dobozok között, és sorra szedegette a válláról a hosszú barna hajszálakat, aztán megállt a teli pakolt hitvesi ág előtt a szoba közepén, és nagyot sóhajtott.

A hajszálak egy másik fiatal lányhoz tartoztak, aki évekkel ezelőtt élt Szentantalban. Akkoriban annyi volt a halott, hogy nem fértek el a temetőben ezért a lámpagyújtogató agyagból hamvasztót készített, ami heteken keresztül éjjel-nappal ment, de a lelkek így is visszajártak kísértetni az élőket, akik inkább viselték el az éjjeli huhogást és táncoló asztalokat, mint a temető bővítésének fáradságait. Az új polgármester már úton volt Szentantal felé, hogy megtartsa a várossá avatási ünnepséget, ezért Maruzsán Miklóst, a gyakorlatos tisztet bízták meg azzal, hogy mihamarabb számolja fel a természetfeletti jelenségeket. Maruzsán és a lámpagyújtogató, a füvesasszony tanácsára orbáncfüvel kevert viaszba mártott üvegekbe zárta az ártó szellemeket, de hamar ráeszméltek, hogy lehetetlen próbálkozás mindet egyesével összefogdosni. Mire kiderült, hogy a lelkek átkelését a rosszul záró hamvasztó okozza, már egy külön szobát foglaltak el a viasszal pecsételt palackok a rendőrségen. Szentantal várossá válásának utolsó feltétele a vezetékes áram volt, de mivel a kéken szikrázó fekete gumikígyókat senki nem látta szívesen a faluban, ezért csak az „Üdvözlünk Antalban” tábla tülk feléig hozták be, és úgy ahogy volt, a földön hagyták. A hamvasztó esete után az akkori rendőrfőnök viszont olyan dühös lett a lámpagyújtogatóra, hogy arra kényszerítette, cserélje le saját kezűleg a dédelgetett olajlámpáit olyanokra, amik villamos

energiával működnek. A lámpagyújtogató zokszó nélkül vállára vette a gyűlölt mérges kígyót, és végighurcolta a főutcán. A gyerekek izgatottan várták, hogy az egyszer csak felbőszül, megrángatja, és beléfecskendezi szikrázó mérgét, de lámpagyújtogató biztos kézzel és üres tekintettel vitte át a tömegen a hosszú fekete vezetéket, amit sokan köpdöstek, szentelt vízzel locsoltak, vagy patkánymérget dobtak elé. Egy hosszú fabottal verte le az olajlámpásokat, amiket oly sok évig odaadással gyújtott meg minden szürkületkor, és énekelte, hogy „kilencet üt már az óra, térjetek hát nyugovóra”. A díszkíséret késő estig várta a polgármester érkezését. A fiatal Nikola Mihály atya alig látszott már frissen mosott fekete reverendájában, a rendőrfőnök pedig egy fa tövében ült egy hatalmas virágsokrot lóbálva a térde fölött. A lámpagyújtogató az utolsó izzót szerelte be, mikor a két fáklyás alak feltűnt az úton. A polgármester hat csendőrrel és kétlovas kocsival indult a fővárosból, de kocs nélkül és egyetlen rémült arcú fiatal fiúval érkezett, aki az első ház mellé kuporodva hangos rimánkodásba kezdett. A rendőrfőnök zavartan nyújtotta át a virágsokrot, amibe a kiéhezett tekintetű polgármester azonnal beleharapott. Ebben a pillanatban gyúltak föl először Szentantiban a villanylámpák. Az öregasszonyok sikítottak, a férfiak a földre vetették magukat, csak a gyerekek nézték csodálattal teli arccal megannyi kis napocskát, amik sárgára festik az éjszakát, amíg a szüleik rájuk nem vetették magukat, hogy beráncigálják őket a biztonságot nyújtó házak sötétjébe. A rendőrfőnök hátra fordult, és az utca közepén körbeforgott a gyönyörűségtől. A lámpagyújtogató némán viasszát a temető melletti raktárba, felnyitott egy olajos hordót, és beleugrott. A polgármester és a díszkíséret a műút túl feléről látták a villany égőket is túlkiabáló máglyarakást, ami lángoló olajcseppeket hagyott a földön, ahogy átsétált a főtéren és meredten bámulta az új polgármestert, aztán némán biccentett felé, és égő lábnyomai kíséretében eltűnt a házak között, de a fényét még kilométerekről is látni lehetett az erdőben. Nikola Mihály jelnek tekintette az esetet, és biztos volt benne, hogy a polgármester nem sokáig marad közöttük.

A vidéket ekkoriban egy vándor kolbászárus járta. Ahol páran összegyűltek, ott megjelent, és hangos kiáltásokkal kínálgatta portékáját. Mihály atya egyszer cingulussal kergette ki a templomból, ahol az úrfelmutatás közben kezdett padlizsánkrémet árulni. Őt a másnapi várossá avatási ünnepség idejére egy fához kötözték a kocsijával együtt. Az ünnepséget egyedül az zavarta meg, hogy a pulpitus a polgármester beszéde alatt táncolni kezdett, és pár centire a levegőbe emelkedett, de Mihály atya egy erőteljes rúgással visszalökte a földre. A ceremónia tetőpontján galambokat engedtek fel, de a varjak még röptükben felzabálták őket. Mihály atyát nagyon aggasztották a hasonló jelenések, és elhatározta, hogy utána jár a varjaknak. A falu alapítóinak emlékére tizenkét fehér és tizenkét vörös rózsát ültettek a főtéren. A virágok mellett egy koszos térdű, földes kezű szakadt ruhás bokáig érő gesztenyebarna hajú fiatal lány állt, akibe Maruzsán

Miklós azonnal halálosan beleszeretett. Bárány Anikának hívták. A gyakorlatos tiszt kisfiú kora óta először érzett hasonlót, és fájdalommal vette tudomásul, hogy a szerelem marcangolása azóta semmit sem változott. Beleszédült a lány gondolatába, ok nélkül lihegett, és hanyagul látta el a szolgálatait. Maruzsán érkezése óta senkivel nem alakított ki szorosabb kapcsolatot. Szent Antal lakóinak lomha egyszerűségét unta, a rendőrkapitánytól, aki héjastul ette a napraforgómagot, és szabadidejében mozdulatlanul bámulta a falat, pedig egyenesen irtózott. Egyedül Nikola Mihály atyával értette meg magát valamelyest, de az ő furcsaságihoz is nehezen szokott hozzá. Egy nap, mikor a mardosó érzés elviselhetetlenre fokozódott, mégis a fiatal plébánosnál keresett lelki támogatást. A pap a frissen fölszerelt Villamos égők oszlopainak tetején károgó hájas varjakat tanulmányozta, amikor Maruzsán odaállt mellé. A varjak testsúlyuk háromszorosára híztak a galambhústól, és lustán károgtak a lámpaoszlopok tetején. Mihály atya átható tekintettel bámulta az egyiket, a varjú pedig mereven visszabámult rá.

– Atya – kezdte alázatosan Maruzsán – te ismered a lányt aki a virágokat ültette?

Mihály atya el se fordította a fejét.

– Én mindenkit ismerek – mondta, de mielőtt Maruzsán megszólalhatott volna, így folytatja:

– De kárója van.

A gyakorlatos tiszt értetlenül nézett.

– Hogy mije?

– Hát pöcse – felelte Mihály atya. Maruzsán feje pedig lilára változott.

– Ezt meg ki mondja?

– A mostohája, akivel lakik, meg annak a két lánya.

– És te azt hiszed, hogy... – de a mondatot nem fejezte be, hanem levette a sapkáját, földhöz vágta, és elviharzott. Közben jó hangosan felkiáltott, hogy:

– Egy épelméjű ember nincs ebben a kurva faluban.

Ettől a varjú megpróbált fölrepülni a lámpaoszlopról, de pár erőtlen szárnycsapkodás után visszahullt arra a helyre, ahonnan indult. A hang Mihály atyát is kirángatta a magán kívüli bámulásból, és a gyakorlatos tiszt után kiáltott.

– Az az a ház, aminek barackillata van!

Maruzsán vasárnap délután legszebb templomi ruhájában elindult a frissen avatott város utcáin. A házak között még fújta a szél a virágszirmokat, amik az avatási ünnepről maradtak. A gyakorlatos tiszt sorban fölkereste az összes házat, ami előtt barackfák álltak, de egyik előtt sem érzett barackillatot. Minden házból vágyakozó anyukák és fiatal lányok figyelték, amíg elért egy borostyánnal futtatott koromszürke ház elé feketére festett székelylapuval, ami körül tömény

barackillat terjengett. Egy ronda vénasszony kísérté be, és egyből két kapafogú lányához vezette, akik sebtiben dugdosták buggyos szoknyáik alá a piszkavasakat meg a tüzes vasalókat, amik elszórva heverték a döngölt padlón. Maruzsán körülnézett a szobában, de a harmadik lányt nem találta, csak egy felfordított teknő állt a sarokban. Rutinosan elindult afelé, de az egyik lány gyorsan ráült, és combjait a gyakorlatos tiszt teknőért nyúló keze köré tette. A lányok fuvolatudásukat és hímzéseiket mutogatva hízelegtek Maruzsánnak, akinek végül csalódottan kellett hazaindulnia a banya házi lekváros süteményeivel teli kendővel a kezében, és nem is volt biztos benne, hogy jó barackillatú házat talált meg, amíg a lámpák fényénél meg nem csillant egy legalább másfél méter hosszú vastag barna hajsza a kendő csomójába gubancolódva. Ekkor Maruzsán sarkon fordult, és a templom felé vette az irányt, aminek az ablakai még most is világítottak. Mihály atyát az oltárnál ülve találta, ahogy egy hatalmas könyvet lapozgatott, és misebort ivott. A gyakorlatos tiszt bizonytalan arccal végigsétált a padok közt, és gondterhelten az ambó melletti sámlira roskadt. Mihály atya ekkor vette észre, hogy ez az ember mennyire nem idevaló. Mennyire kilóg a szolgálalkú lusta tömegből, akiket még a háború és a pestis is elkerült, és akik közül senki nem lenne képes beleszeretni egy boszorkány hírbe hozott lányába, és hogy a fiatal rendőr most nem papként várja a tanácsát, ahogy mindenki más, hanem egyetlen társaként ebben a tébolyult városban. Nikola Mihály még aznap este három megtermett ministránssal berontott a banya házába, és kéretlen lakásszentelést tartott. Szenteltvizet locsolt szét, elkobozta a piszkavasakat, felírta a Krisztusmonogramot a szemöldökfára, amíg a három ministráns megfogta a hosszú barnahajú lányt, és a lábánál fogva kivitte a házból, miközben alleluját énekeltek túlharsogva a banya és kapafogú lányai sikoltozását.

Az esküvőre meghívóval vagy anélkül, de mindenki eljött megnézni, kilóg-e valami a menyasszony szoknyája alól, ahogy azt a mostohája és két lánya terjesztette, de arcukra fagyott a káröröm, amikor Anika bokáig érő barna hajával megjelent hófehér ruhájában, és mezítláb végigvonult a főtéren állított oltárig nem a fekete székeykapus háztól, hanem Mihály atya plébániai lakásától. A menyasszonyt maga a plébános kísérte karon fogva, majd beállt az oltár mögé megtartani a szertartást. A nászéjszakán a gyakorlatos tiszt emeleti lakásának ablaka alatt kisebb tömeg gyűlt össze. Az a szóbeszéd járta, hogy a lány azért növesztette bokáig a haját, hogy még meztelenül is takargatni tudja a micsodáját, de a tiszt ezt biztosan nem fogja annyiban hagyni. Az összejövetelről a vándor kolbászárus sem hiányozhatott, de a várva várt leleplezés helyett a szobából csak a szerelem hangjai szűrődtek ki, és a sülő kolbászokét is elnyomó barackillat, bár a kolbászárus meg mert volna esküdni, hogy a lány kéjes nyögései mellett a gyakorlatos tiszt fájdalmas szisszenéseit is lehetett hallani. Anika másnap estére meghalt vérzésben. A káros

ifjasszony története hosszú évekig járta még a vidéket. Néhányan azt mondták, a gyakorlatos tiszt nem bírt a szégyennel élni, hogy a feleségének micsodája van, ezért megpróbálta levágtatni, és még a hentest és a borbélyt is látták a lakás közelében, de azt is beszélték, a lányt irigy mostohatestvérei és anyja átkozta meg a szüzesség elvesztése utáni elállíthatatlan vérzéssel. A vándor kolbászárus a haláleset után örökre otthagyta Szentantalt. Nem tudni, hogy Anika halála, vagy a kolbászárus után hagyott ür okozta-e, hogy a város tovább süllyedt a szürke tehetetlen mozdulatlanságba Mihály atya minden igyekezete ellenére. Az emberek alig jártak az utcára, a varjak hatalmas súlyuk miatt már sétálva közlekedtek a műúton, és Anika halotti torán is alig lézengtek páran. Maruzsán Miklós és Nikola Mihály barátsága ezen a napon szilárdult meg egész életükre, amikor a polgármester és a rendőrfőnök összeverekedett egy furcsa alakú baracklekváros süteményen, mert azt hitték, a lány levágott utolsó földi maradványa rejlik benne, és mindketten rangjuknál fogva magukénak akarták. Az illat mintha megvadította volna őket, és a kegyeletsértéssel nem törődve ott helyben egymásnak estek. A plébános az alapítók emlékére tizenkét-tizenkét rúgással kergette ki őket a teremből, amivel örökre Maruzsán szívébe zárta magát. A gyakorlatos tiszt soha nem sírt mások előtt, csak esténként az emeleti lakásban engedte ki a könnyeit. Nem sokkal később beköltözött a plébániai lakásra, és bizonyíték raktárnak rendezte be az emeleti szobát, Mihály atyával megalkották a saját kártyajátékukat, és amíg A Táltos meg nem érkezett, csak a hosszú barna hajszálak emlékeztették Bárány Anikára, amiket azóta is minden nap megtalált a ruháján, a cipőjében, az alsóneműjében és olyan tárgyakon, amikhez a lány soha életében a közelébe sem került.

A három kismama boldogan nevetgélve töltötte az anyaság első napjait a komatálak és ajtó előtt hagyott fonott kalácsok rengetegében. Csak A Táltos bírta egyre nehezebben azt a fülledt női érzékenységet, amibe a tehetetlenség bezárta. Minden munkát kipróbált, de az építkezéseken a szögek már a kezében meghajlottak, a mész beszáradt, a kapa eltörött és még a sör is megsavanyodott a hordóban, amit megemelt. Nem találta a helyét egy világban, ahol nincs rendszer, hőstettek, tárgyalások, viszályok, gyász és halál és győzelem és eufória, csak folytonos monoton lélekölő munka. Az ajándékok fogyni kezdtek, ahogy az emberek ráuntak a gyereklátogatásra, és neki végig kellett néznie, ahogy a három kismama a szoptatás terhétől lassan lesóványodik. Gyakran ült az ablak alá, és mélyen beledugta a fejét egy vödör vízbe, hogy ne hallja a lányok halvány nevetgélését. Így tartotta, amíg rángatózni kezdett, és a lábujjai összegörnyedtek. Aztán, amikor a teste feladta, és elernyed, gyorsan kirántotta, mély levegőt vett, és bement a házba.

Egy magyar vénasszony élt a város túlsó végén, aki amíg a szenzáció tartott, egyszer sem volt gyereklátogatóban, de amikor már a kutya se nézett rájuk, egy hatalmas tál pörkölttel állt meg az

ajtójuk előtt. Az asszony olyan kicsi volt, hogy alig lógott ki a lábos mögül. A három kiéhezett kismama a fazék köré ülve kézzel kanalazta ki a pörköltet, miközben nokedlik potyogtak az ölükben ülő csillogó kék szemű gyerekek fejére. A magyar vénasszony mosolyogva nézte őket A Táltos mellől. Az étel mintha rögtön visszahozta volna a lányok életerejét. Fogyatkozó melleik újra kikerekedtek, beesett arcuk visszakapta a fényességét, és nem lettek újra éhesek, amíg a magyar vénasszony egy hét múlva meg nem jelent egy újabb fazékkal, most már fatálakkal és evőeszközökkel kiegészítve. A Táltos hozzá sem nyúlt az övéhez. Végigvárta, míg a lányok megeszik, aztán kikísérte a vénasszonyt, illedelmesen megköszönte az ételt, odasétált a ház mögötti emésztőgödörhöz és beleöntötte az egészet, miközben patakokban folyt a könnye. A lányok hozzászólni sem mertek, amikor széles vállait görnyesztve visszaballagott kezében az üres tállal, és végigcsöppögtette a padlót a sűrű piros folyadékkal.

Egy napon három katona jelent meg a város határában. A Táltos bottal verte le a madárfészkeket tojásokat keresve, amikor az egyik rákiáltott, hogy szaladjon az előljáróért. A kárörvendő Maruzsánnal tért vissza, aki átvette a hivatalos levelet, amiben egy tekintélyt parancsoló külsejű rettegett hadvezér személyleírása volt, aki az újpestis elleni harcban az összes létező háborús bűnt elkövette a nemzetközi egyezményekben tiltott fegyverek használatától kezdve a népirtásig, és az összes kivégzéséről megszökött holttestek százait hagyva maga után.

– Azt mondták, erre szökött – mondta a katona. Maruzsán egy pillanatig reszkető kézzel szorította a papírt.

– Ja és még valami – folytatta – elesett két kórház a környéken. Vigyázzatok.

A rendőrfőnök végigkísérte a katona megvető tekintetét a védtelen kisvárosra, amit eddig mindenki elfelejtett, ahova soha nem érkeztek meg a Fővárosból ígért mobil-ellenőrzési pontok, orvosi műszerek, homokzsákok, de az árvíz és a pestis is elkerülte, aztán ránézett a megtört és felismerhetetlenségig lesóványodott Táltosra, majd megakadt a szeme a földszinti lakáson, ahol most három kismama énekel a gyerekeinek, és ami felett egy emelettel valaha ő is szeretett egy gesztenyebarna hajú lányt, aztán hirtelen visszarántotta a fejét, és keményen belenézett a katona szemébe.

– Valóban beteg fasznak hangzik ez az ember – mondta, majd lopva A Táltosra pillantott – Sose láttam.

A Táltos két fürjtojással a kezében ért haza. Bentről a magyar vénasszony pörköltjének az illata szállt ki. Az adagját most is az emésztőgödörbe öntötte, és minden eddiginél keservesebben sírt. Maruzsán Miklós jelent meg mellette. A rendőrfőnök rövid habozás után megkérdezte:

– Milyenek ezek az újpestis fertőzöttek? – A Táltos megtörölte a szemét.

– Olyanok, hogy meg se mondod róluk első látásra. Aztán egyszer csak beleköpnek a szádba, vagy megszúrnak egy koszos fecskendővel. Nem ölnek meg senkit. Csak megfertőzik, és továbbmennek.

Maruzsán aggodalmas tekintettel nézte az emésztőgödörben kavargó szart, aztán azt mondta:

– Akkor végre lesz munkád.

Egyikük sem fordult oda a másikhöz. Mindketten meredten bámulták a barna lében oldódó pörköltzsaftot. A Táltos részletes tervet dolgozott ki a város védelmére. Önvédelmi képzést tartott, éjjeli őrköt állított, berendezett egy karantén házat, árkokat ásott, falat építtetett, és csapdákat állított; az első fizetéséből pedig kanalakat vett.

(...)